

Suhai Pál

Janus Pannonius lázbeszéde

Miért, miért, ó mondd, ifjú barátom,
miért feledted, hogy ki vagy s ki voltál
egy emberöltővel is még előbb,
cserben hagyva magad s a Múzsák-kart,
feledve végképp, hogy mivé lehetnél.
Zarándokolsz Rómába, Marzióm?
Ne hidd. Ne hidd. Csupán a farka vonz,
az agyrémektől rettegő tömeg:
az álszent had fontoskodása kell
neked, hogy hizlalhasd amúgy is épp
elég kövér egőd. S ha elfeledted,
hogy mit tanított Szókratész, miben hitt
Protagórasz, a bölcs eszű tudós,
Theodórosz, ki nem hitt istenekben
s az élvezetnek atyja, Epikur,
kimondom én („ismerd meg önmagad!”)
Delphoi jósszavát, de mást a KRESZ
se mond, ma sem: „látni és látszani!” –
s te látszatot akarsz csupán, barátom,
mutogatni magad, nem megmutatni.
Blogolsz, lájkolsz, simogatásra vársz,
a Kocsmáros meg markába nevet.

Radnai István

Érvénytelen

*„Lépésről lépésre hozzászoktatom
magam. A napnyugtát többé nem látom,
azt látni fogja már az a néhány fűszál és virág
melyeket én táplálni fogok.”*

(Seléndy Balázs: *Este hat óra negyven*)

múlhatatlan időben múló anyag
a fűszál leszárad a halál arat
a fűszál leszárad s jön az új évszak
a tél a hó szótlán harag nem méltat

a fű lefagy és halni kész leszárad
eddig útjában volt a napsugárnak
mennyi bogár kukac vírus és hangya
nem látta a napot mely élni hagyta

figyelemre új tavaszban új fűszál
nem a leszáradt zöldül sarjadhat már
de bennem ami lényeg nem az atom
a lélek a kincsem és fel nem adom

fűszál amelyből régen elszállt a lélek
míg én lelkes lény fittyet hányok a télnek

Tizenkettedik

ősi rítus az étkezés a család
falna akár zsíros emberlakomát
vagy isten étek még mielőtt halna
a halál s poklok után feltámadna

hiszen elhagyták és elaludtak mind
hajnali kakaszó harsan odakint
ma is míg virágba borulnak a fák
és hamis volt mégis minden pálmaág

lásd be az ősi rítus megváltozott
az ember megszabadult az átkozott
valahol vagy egy isten robbant-teremt
anyaggá alakul van lent s odafent

mit tennél a lábad nem mossa senki
vár az utolsó nap magából vet ki